

Radics Rudolf

Bűgöcsiga

A Barátok Verlista kiadványa PDF-ben – 2013.

A tél hírnöke

Egyszer
csak
más
lett
az
éjszaka
fagyos
fuvallat
érintette
meg
lelkemet,
arcomra
pirosságot
varázsolt
a
tél
hírnöke.

Álarc

Vedd le az álarcot
mutasd valódi arcod,
elég már a hazugságból
a kegyetlen huncutságból.

Szemedben csillag ragyog,
lelkedből hiányzik a nyugalom,
élj őszintén ne hazudj,
lelked meglásd kivirul!

S akkor Te is jobb ember leszel,
a világban megleled helyed,
többé nem kell hazudnod,
a szeretetért koldulnod.

A döntést te hozod,
az aprónyi boldog pillanatokat
szívedben hordozod.

Árnyék

Árnyék vagy, mely messze száll...
mégfáradt tested a földbe vágy
magasan szárnyalsz a part fölött
Felhőkön, csillagokon hömpölyögsz.
Fénytelen, szürkévé váltál
nem léptél előre az idő síkján,
veszni hagytad álmaidat
árnyék lettél- egy lélektelen alak.

Anya

Gyermekként hozzád bújtam,
szíved hangját ritmusra dúdoltam
tudtam hogy veled biztonságban vagyok,
melletted csendet és nyugalmat kapok.

Áldott vagy, mert életet adtál nekem,
köszönöm hogy itt lehetek veled.
Jóra intő szavaddal a helyes útra tereltél,
öleltél és féltettél szívvel-lélekkel szerettéél.

Nevedet imába foglalom,
ékes szavakkal fohászokodom
édesanyát csak egyet ad az ég,
kincs melyet megőriz a gyermeki szív.

Az éj hívogató szava

Harmatcseppbe fürösztötte
lány hajzuhatagát,
csillogó szemmel hallgatta
az éj hívogató szavát.

Gyöngéd suta léptekkel
szirom ágához suhant
fejét lehajtotta a vérvörös
szirmokra-
rózsaszirmos hintaágyát

a sötét éj ringatta.

Bánat

Sötét napon életemre tört,
teljes erővel a földre lökött,
mozdulatlanul a padlón maradtam,
szürke csöndben az éjszakába suttogtam.

Álmaim a porba hulltak, a csapongó árnyak
a sarokba húzódtak, a suttogó szellemek
kezemet fogták, a furcsa szavakat fülembé súgták,
a sajgó fájdalom kámforrá vált.

Bátorság kell...

Fehér csöndben túlélni a zajt
egynek lenni a végtelen fokán
túlragyogni a fényes csillagokat
- ez a Bátorság.

Maszat lenni az élet palettáján
végtelen út a világ sarkán
vízzel terhes kút a kietlen pusztán
-ez a Bátorság.

Az éjszaka vállán megpihenni
fürdőzni sűrű sötétjében
könnyekkel áztatni -
a bátortalanok palástját

bátorság kell...

Búgócsiga

Rohannak a percek
és múlnak az évek,
az ifjú eszmét felváltja
az aggastyán szemlélet:

az élet értelmének vizsgálása
az emberi lét fifikája,
a mindennapok gyorsasága
a búgócsiga víg trillája.

Bűnös lét

Nem mozdult,
mint akit betonba ágyaztak,
méla bú ült ki arcára
kaján mosollyal.

Kezét a görcs rángatta,
körmét tövig rágta,
foga csikorgását
a süket fül is fájlalta.

Lába lerogyott a földre,
fürgé szemei az égre tekintettek,
összefótt szájából elcsépeltek
szavak zengtek.

-Bűnös vagyok ezt dalolta
szitkozódva kiáltotta,
az emberi elme összeroppant,
nem volt többé boldog
ki e szavakat hallotta.

Bűne terhét már nem bírta
tovább,
a földre hullott akár egy láb nélküli
báb,
szétmáló teste egyenlő
lett a humuszos földdel,
szörnyű látvány volt
a védtelen szemnek.

Bűvölet

Mint hűvös kéz,
úgy simult arcomra,
mint néma szél
úgy süvített fülembé,
mint fagyos tekintet
úgy marta szívemet
bűvölet fogta el szívár
lelkemet.

Csönd van...

A láthatatlan éjszakában a
méla csönd az
úr.

Alkotás

Pennát vett a kezébe
alkotott egy éjjel át,
szeméből a könny kicsordult
nem látott mást, csak a homályt.
Kezét kidörzsölte a toll, de
a papír még üres volt-
elszállt az ihlet

a gondolatok elvesztek a végtelen rengetegében,
szilánkokra tört össze az írói elme.

Vétkeztem

Csukott ajtók, kulcsra zárt ketrecek
Bocsáss meg,
vétkeztem ellened!

Láthatatlan idegen kezek, fénytávolságba
nyúló szúrós tekintetek,
Bocsáss meg
vétkeztem ellened!

Szavakat súgtál, de süket voltam
porszemként
a földre hulltam,
Bocsáss meg
vétkeztem ellened.

Gyémántporban fürösztöttem
szirénekkal énekeltem,
felhők fölé emelkedtem
Bocsáss meg
vétkeztem veled!

Szerelem - eszperente nyelven

Szerettem, de elengedtem
nem kerestem
messze mentem,
mese lett eme szerelem, mely
eleve elveszett.
Dermedten merengtem
Szeressem,

Csendesen feledjem?
Felelj nekem remete legyek?
Legyek sejtelmes nefelejcs,
keressem nesztelen
reggelente-estelente
tengeren evezve?
Ejnye, te szerelem ketrecbe
veled de sebesen.

Hűség

Úgy szeretnék madár lenni,
a világon körbe menni,
látني mindent, szállni, szállni,
minden szépet körbejárni.

Megismerni országokat,
földrészeket, városokat -
Embereket közelebb hívni,
minden tudást magamba szívni.

Sokat látnék és tanulnék,
de Hazámba visszatérnék.
Kincseimet hazavinném,
Városomnak teríteném

lába elé, hogy gazdagodjon,
engem örömmel fogadjon.
Tornalja, hol teremtem,
ahol lassan cseperedtem,

hol születtem, nevelkedtem,
emberségben, szeretetben.
Édesanyám itt ringatott,
tanítóm is itt oktatott.

Hívogatna erdők tölgye,
végig mind a Sajó-völgye.
Intene a templom tornya,
mintha én lennék a gondja...

Nem tudnám én elfeledni,
soha-soha elengedni
azt a sok szépet és jót,
mit az én Városom adott.

Tornalja, ha el is szállnék,
Hozzád mindig visszajárnék.
Itt születtem, ide térnék,
Hű gyermekként megpihennék.

Koldus élet

Vastag bankó kevés érme
dobjak neki vagy tegyek félre?
Ott kuporog a hideg földön
szegény ember vagy gazdag ördög?
Kenyérre gyűjt vagy finom borra
tán éjszakai vigadóra?
Borostásan és elnyűtt ruhában
fekszik a porban,
kóbor lélek vagy ravasz róka?

Gyűjtöget tovább szüntelen,
pénzt keres télire , vagy apai
szeretettel gyermeket nevel?
Ítélni nem én fogok,
majd az égben dönt
egy nemesebb hatalom.

Hiányzol Tavasz

A madarak búsak, hogy nem dalolhatnak
hó takarja az utat, a virágok halottak
csapkod a szél, hópihék szállnak
megfestenek minden házat.
A kémény is füstölög
már szememet bántja a füst,
az emberek a kandalló mellett
szenderegnek,
hiányzik a virágba borult
növényzet
a játékos madarak csicsergése,
lány szellő játéka a levéllel.

Magány

Szeretnék gyertya
lenni a sötét éjszakában,
ki az emberek szívéből
a magányt kizárja.

Két szó...

Szerelem és szeretet
két szó között mennyi eltérés,
két fogalom, mely összecseng,
de jelentése mást jelent.
Meggmagyarázni ki tudja?
Talán az, ki gyermeki tudatlansággal
fogja fel a pillanatnyi érzelmet
s ezáltal felnőtt ésszel,
gondolkozni kezdene?
Meggmagyarázni nem lehet,
mert Érzelem
S minek is? Az érzést
érezzük s elég.

Milyen vagyok...

Kaktusz vagyok
szúrós és bánatos,
a szerelem után futó
szerencsétlen bolond.
Nefelejcs vagyok, kit elfelejtesz bármikor
nem gondolsz soha rám,
s a szerelem tovaszáll.
Rózsa vagyok tüskés fájdalmat okozó
kit elhagyok annak szívébe bánatot hagyok.
Árvácska vagyok, árva, kóborló
kit a szerelem elhagyott.
Napraforgó vagyok, mindig más oldalra fordulok,
sosem sírok, de szeretni tudok.

Lélek

Gyászos éjben,
elhamvadó arc képpel
búcsúzik,
jég hideg kezeit arcomra
helyezi,
a gyertya lángja már csak
sápatag fénnel világít,
a félelmetes alak
az éjszakába igyekszik.

Krasznahorka váránál

A VÁR

Bús arcok és könnyes szemek,
a lángtenger mindent bekebelez,
a táj fölött füstgomolyag és pernye száll,
csendes szél fúj, mindenki csak vár,
remegő kezek segítenek, a gyermekek
szive hevesebben ver,
fohászt mond a környék összes lakója
-Uram védj a várat, ne legyen a tűz martaléka!

Múlt

Lombos fák közt bolyongok,
őseim szelleme kísér csak utamon,
emlékeimbe kapaszkodom,
az ég felé nyújtózkodom.

Magány és bú üldöz engem
a múlt szelleme eltéphetetlen
szálként kapaszkodik sejtjeimbe
az éltető erőtől megfosztva engem,
lassan beleöregszem a jelenbe.

Őrangyalom

Kirendelt mellém a sors,
itt vagy velem őrangyalom,
életem kezédbe adom,
oltalmaz engem , én hagyom.
Engem a halál, téged a kötelesség
szólít majd, itt hagysz engem,
s én nyugodt szívvel engedlek,
mert tudom , angyalt csak a földi
létre kap maga mellé az ember.

Unalmas hétköznapiak

A falat bámulom
elveszve a kósza gondolatokban,
nem látom a fényt, ami
kivezessen
az unottan megszokott
hétköznapiak fergetegéből,
a negatív gondolatok
kígyóként gyűrűznek,
az idő folyását
megállítani nem lehet.

Ősz van

Itt van az ősz
nincs mit tenni
a nyarat el kell
most feledni,
strandok, fürdők
búcsú tőletek
őszapó hozzánk
megérkezett.
Homályos emlékek
melyek az őszeől
derengnek,
a friss nyári emlékek
már kiszorították őket.
Évszakok egymás után
jönnek, mennek
élményeink velük
szöknek.

Szabadság

Törött
tükrön át figyelem
az élet
mozzanatát,
néha sötét erdő
fái között
keresem
a szabadság
halk szavát.

Sárgarigó halála

Mézédes termés a tűző napsugárban,
vidám madarak szállnak messze a tájban,
csörgedező patak a köveket csiszolja,
tarka békák a lágy szellőben vidáman táncolnak.

Két szerelmes gerlepár násztáncot jár,
egy sárgarigó már valahol messze jár,
siratja a völgy a bátor madárkát
imádta a táj gyönyörű hangját.

Három ügyes pók a szemfödélt szövi,
sárgarigó az égből könnyes szemmel lesi,
a völgy lakói elbúcsúztatják,
a szemfödéllal puha testét takarják.

A nap végére mindenki nyugodt,
a sárgarigó szive már az égben
dobog.

Szilánk

Jöjj ki a veremből és vállald a tetted,
megbántottad szívem , nem kímélted lelkem
szeretném fájdalmam vászonra festeni
fekete felhős tájat faladra akasztani.

Eltört a mécses, s kialudt a gyertya
a szilánkok még mindig bennem alusznak.
Kell egy kis idő, míg elmúlik a fájdalom
míg eltűnnek szívemből a szúrós szilánkok.

Titok

Lelkem így sokkal
könnyebb
hogy a mélyen őrzött
titkok messze szálltak,
akár egy kimondott szó
mely fülekre nem talált
soha.

Változás

Álmodom, mikor azt hiszem
a világ egy nap más lesz,
álmodom pedig nem alszom
a valóságot tisztán látom.
Mikor mondják, hogy köszönöm?
Mikor segítenek önzetlenül?
Mikor lesz már, hogy nyugodt szívvel
őszintén élhetünk.
Meváltozik az élet,
vagy tán rosszabb lesz mint most?
Leszünk valaha boldogok
szegények vagy gazdagok?
Iszunk vizet vagy bort,
eszünk kenyeret vagy nyomorgunk,
ki mondja meg hogy mit tegyünk
hisz
élve is haldoklunk.

Várlak

Miért vagy csak illúzió,
kit csak kezemmel
tapinthatok,
miért van, hogy nem
látok semmit
hiába akarom,
vakon tapogatózva
szavadba kapaszkodom,
az üres világban
egyedül vagyok.
A múltban élek,
mert félek a jövőtől,
a szívem pincéjébe zárkózva
várok s reménykedem,
hátha egyszer értem jössz s
lelkem darabjait megleled.

Vándor szerelem

Mint vándor lélek keresem utam,
mint falevél a szélben repülnék haza,
mint elveszett madár bolyongok
úttalan,
keresem a szabadságot
a szerelmet a barátságot,
s önmagamat.
Szállok a széllal
néha megállok s
leülök egy
öreg fa tövébe.

Szivem nincs
elvitte a szerelem
nincs bennem érzés
csak gyűlölet.
Nézzem a vonuló madarakat
követem őket
hű társam a szél
segítségével
Talán egyszer szívem
újra megdobban
s mosolygós arccal
búcsúzom
én boldogtalan.

Évek

Benned élnek
az évek,
boldog, megsebzett
remények...
Gondolataid elcsatangoltak,
a hívó szóra
nem válaszoltak.
Az emlékek is
csak ténferegnek
néma hangon dideregnek.
Járatlan úton
araszolsz
a múltban gondolkodsz,
de a jelenben haldokolsz.

Ady Endre: Bocsáss meg Léda

Kéjek Nagyasszonya, szívem Kolostora
elbocsátottalak nem egyszer, s nem százszor
sorsunk mégis egymáshoz láncol.

Nem tudlak elfeledni, szeretlek- szívem
ezt zengi.

Hiányzol mint az éltető oxigén
mint a hervadt virágnak a szomjoltó víz.

Bocsáss meg nékem, lelkem Tengere

én Lédám, én Egyetlenem!

Árnyék

Kóbor
árnyékok
bolyonganak,
némán
hangtalanul
követnek.

Reccsen

a

faág

kábul

az

elme,

egyedül

elveszve

a

sötétségbe.

Megtört
szellemként
élve-eltemetve.

Árnyak násza

Árny-emberek
hada kínlódik
a magány rejtekében,
hamuvá égve az
élet-kemencében.

Füstfelhőben táncolnak
az árnyak,
néma frigy ez-
az örökkévalóság násza.

Álmodtam...

Sodródtam a hullámokkal
a hold fénye mutatta az utat,
mázsás súlyokat rakott
törékeny testemre a hajnal
pilláim elnehezültek,
szürke felhők hada gyülekezett
felettem,
eggyé váltam a kék tengerrel.
Kitágult a tér, lassú léptekkel
haladtam
a hajnali fények mutatták az utat,
tovasuhant mellőlem az éjszaka...

A nagybetűs Élet

Bárcsak megállna a világ, legalább egy percre
szeretném megtudni , hogy merre is menjek
oltsam fel a lámpát vagy bújak a sarokba?
Hangosan kiabáljak vagy suttogjak a csendbe,
újra éljem a napokat, s hallgassam a szállóigékké
vált monoton mondatokat?

Vihar gyűlik bennem és kitörik e percben
még lélegzem és dobog a szívem, ez azt jelenti
a sors még éltet.

Lágy szellő suhan át a szobán, fülembé súgja:
várj!

Szűkül a világ, de még bízik az ember
ráncos kézzel kapaszkodunk az életbe.

Elköszön az Ősz

Titkon elköszön
a nyár
búcsúzva integet
csupasz földre
hullnak a megsárgult
levelek,
messzi földre
sietnek a madarak
a felhők fölött
versenyeznek ki ér
délre hamarabb.
Már a gólya sem kelepel
elröpül messzire

a napsugarat cipeli
csőrében,
búcsút mond
a mocsári életnek.
Egy kicsit
mindenki szomorú
a tücskök
sem hegedülnek
pitypangvirágok is
szomorkodva lesnek
szél szállítja őket,
sírva elköszönnek.

Az élet lángja

Táplálom az élet lángját
izzó tüzek mecénását
el ne oltsd, el ne oltsd!

Száraz hasáb táncot jár
az izzó tűzben hamuvá vál
el ne oltsd, el ne oltsd!

Fagyos hangulat nehezül a szobára
fényét oltja a lámpásnak
késő már, késő már!

Dermed a szív, reszket a kéz
fagygyöngyök potyognak
- kagylóhéj szemekből
vége már, vége már!

Gondolat párlat

Azúrkék tengeren futnak a gondolatok
utat törnek a bánaton és siralmon át,
fúvó szél röpíti útján
menedéket nem talál.
Vihar dúl, kegyetlen
meggyötörve , tovasiklik
a gondolat, csendesen hullámzik
a tengeren, s nem talál
soha haza.

Haldokló természet

Kusza táncot lejt az éjszaka
céltalanul mozognak a csillagok
álmosan andalog a Hold,
valami megváltozott...

Rothadt gyümölcsök lógnak
a fán,
szélvihar dúl az ágak között,
a tücskök némán hallgatnak
valami megváltozott...

jégcsappal játszik a napsugár
bódult felhők ontanak
bíborvörös esőt, nyár
van , s mégis kibújt a hóvirág
valami megváltozott.

Felborult a természet csendje
suttognak a fák,
a szél hegedül gyászos dalt
- haldoklik a táj.

Halottak napján

Ezernyi mécses lobog a szélben
minden egyes lámpa értetek égjen!
bús hantokon krizantém hever
díszelegjen nektek magányos szellemek!
Fejfátok köré levélkoszorút font az ősz
szürke némasággal elsuhant...
az elmúlásról suttog a szél
szívünkben éljetez örökön-örökké!

Hívatlanul

Hívatlanul, de megérkezett
miért vagy itt, nincs itt helyed?!

Havas sipkát szórt a tájra,
virágokra jeges sálat.

Befagyott a patak vize,
sziklák hátán havas teher.

Süvít a szél, havat hoz magával
magasra fújja a hegy ormára.

Hó hátán hó, nagy teher a tájnak,
ágát húzza a fűzfának.

A fenyőfa is boldogtalan
hó nehezül ágaira.

A Tél meg nem áll, tovább alkot
fehérre fest minden sarkot.

Szelíden meghajol:
itt vagyok, s itt is maradok.

Irigy a világ

A tiszteletet latba dobva
áskálódnak unalmukban
tűt keresve a kazalban
ördögöt festenek a falra...

Angyalarccal incselkednek
szárnyak nélkül ítélkeznek
vicsorogva örülnek
ha bú mardossa lelkünket...

Belegázolnak életünkbe
tört döfve szívünkbe
tönkre tesznek bennünket
ebben lelik örömüket...

Irigylik az égen a csillagokat
az éltető oxigént
a mosolygó arcokat...

Irigylik a fiatalságot
a múltó bájít
kecses alakot...

Irigylik a papírdarabot
ami a zseb mélyén lapul
természet adta szépséget
múltó pillanatot...

Káosz

Bársonyba bújtatott
gondolatok,
arannyal hímzett
ős szavak,
selyembe öltöztetett lelkem -
üres-kopott
vászna.

Giccses faragványok
süketek temploma
lelkem sarokjában
megbújó hangzavar.
Széllel bélelt kabát
susogó ritmusa,
minden élő
sejtnek
mozgató rugója.
Visszhangok himnusza
burjánzó dallama-
káosz van, káosz van
ezt rebegem hangosan

Időkerék

Sárguló fényképek
megfakult emlékek
remegő kezek
éjszakai rémek
az idő bölcsőjében
őrlődő lélek...
Lomhán vánszorgó percek
fájó sebek
könnyes szemek

múló másodpercek
a mosoly mögé
fájdalmat rejtő
láthatatlan szellemek...

Add vissza!

Add vissza a reménységet
jobb világot, emberséget
vidám arcokat
önzetlen barátokat
minden jót, mi szívnek legjava.

Vidd magaddal a bánatot,
siralmat, hazug mosolyt
ne legyen többé hazugság,
kegyes legyen
az élet hozzánk!

Nincs minden veszve...

Elszállt az ifjúság
nincs minden veszve,
sápadt holdsugarban
is lásd meg a szépet.
Lelked sokszínű árnyát
ne borítsa fájdalom,
mosolyoddal űzd el
az ártó gondolatot.
Az ürességben is
a nyugalmat keresd
ködfátyolban a segítő kezet,
magányban a szabadságot
ráncaid mögött a bájos arcot,
fekete csöndben az ifjú
hangot.

Teher

Nehéz terhet cipel a szív
nyugtalanul nyöszörög a test
nehezül a szemhéj,
kóbor könnycseppek gördülnek le a
- végtelenbe.
Elveszett emlékek,
bűvös szerelmek, kedves játszótársak
csöndben elsuhannak - akár a nyári pirkadat,
mely arcomra derűs mosolyt csal.
Álcázott mosoly, mely éppúgy
fölösleges mint a művészien
ki-erőltetett könnycsepp.

Pislognak a csillagok

álmosan pislognak a csillagok
körülöttem csönd honol
holdsugár ül arcomon
nyújtóznak a sóhajok...
az éjszaka halkan elköszön
arcomra lágy csókot nyom
nesztelen elsuhan
a holnap új ébredést hoz.

Remény

Néma csöndben szárnyra kél egy kósza gondolat
rút madár képében elröpül , nyomtalan
fekete fátyolként borul rám a magány
kárörvendve beinvitál - sötét zárkába zár.
Fáradtan nyögnek a percek
megtört arcomra kiültek az évek
testem remeg , árvák a könnycseppek
homályba burkolóznak a vidám emlékek.
Keserű szájban rég nem volt étel
törékeny lélekkel a magány falát sebzem
egy kis hang szól hozzám, de alig érteni mély hangját
résnyire nyílt szemmel kémlelem a remény halvány lángját
szellő fúj be az apró résen , fényét oltja a reménynek,
porlad a test , kemencében égek
a mulandóság bekebelezi sebzett lelkem.

Valaha...

Mi olykor mennyország volt , mára pokol
arcunkat fátyol fedi, kopott hegedűn
játszik a sors.
Lelkünk hideg csendjében
megbújnak a válaszok,
behunyt szemmel kémlelem az eljövendő
szebb-napot.

Megköszönni sosem tudom...

Emlékszel mikor hajtás voltam
szomjúságtól hervadoztam,
az anyaföld is megtagadott
kitaszított, magamra hagyott.

De ott voltál te, s vizet adtál
humuszos földdel beágyasztál
hajtásaim kiteljesedtek, ragyogtam
akár az újszülöttek.

Ha nem lettél volna, ott hevernék
talpad alatt morzsa lennék,
megköszönni sosem tudom
virágszirmaim kezébe adom.

*A Barátok Verslista honlapja:
<http://portal.verslista.hu>*

*A Képzeld el... irodalmi folyóirat honlapja:
<http://www.kepzeldel.hu>*

*Az Irodalom Feketen-Fehéren c. folyóirat honlapja:
<http://poeta.hu/feketen-feheren>*

*A Poéta Irodalmi Portál honlapja:
<http://www.poeta.hu>*
